

Jaume Vilalta

Biòxids:
metàfores de vida

exposició

INAUGURACIÓ 15 DE NOVEMBRE, A LES 19 H
Del 15 de novembre al 14 de desembre de 2007
de dilluns a divendres de 16 a 20 h

Universitat Rovira i Virgili
Rectorat
carrer de l'Escorxador s/n. Tarragona

Visió emocional

Visió racional

Jaume Vilalta: al·legoria, imatge, símbol

La gairebé trentena d'obres que l'artista Jaume Vilalta presenta a les sales del Rectorat de la Universitat Rovira i Virgili apareixen com una seqüència, potser no buscada, però sí com una il·lustració plàstica de la metàfora en la qual ens suggereix que es converteix la vida, que és la seva essència, que seria la seva explicació. Les obres tenen sentit, tot el sentit, per si mateixes, però juntes acompanyarien un text, escrit o no, on l'espiralització d'aquella metàfora, la plasticitat d'aquella espiral, ens tornaria a sorprendre per haver buscat els accents en el que és casual, en el que és casual pictòric, que és el mateix que dir en el que és vivencial.

Jaume Vilalta és arqueòleg i té un ferm passat d'escriptor. Amb les mans, doncs, sempre a la terra, amb la matèria primera que de vegades no necessita manipulació sinó simplement expectació. Però a Vilalta li agrada el procés i, sens dubte, la conseqüència. Deixa els estrictes retalls de paper Japó 15x15 cm a l'atzar de l'oxidació, com la vida mateixa, respectant l'accident, la perforació, la tendra podridura (pot ser tendre el que està podrit?) per aprofitar-ho després, per intervenir lleument (tot just unes pinzellades d'oli) i elevar així l'obra a la categoria d'esdeveniment.

Fa anys, un artista francès de no gaire grata memòria, titulava tota una sèrie de quadres com "El succés", l'"Evnement". No era una mala sèrie. Ho he recordat ara tot repassant els papers de Vilalta perquè la paraula traduïda ja quasi no s'utilitza i es prefereix esdeveniment, d'origen anglosaxó. Com si el que va succeir fora fos més important o potser més lleu i més rotund. No ho sé. Les obres de Jaume Vilalta tenen aquell to d'esdeveniment, d'alguna cosa que li ha passat al paper perquè ho demanava, perquè l'artista n'esperava el resultat i, com que era seu, ho aprofitava per redactar la fita final. El que és bonic, el que és tendre i el que és expressiu de l'obra de Vilalta és "aquell" aspecte final, provocador com la vida, tot i que no se sàpiga si l'obra (el seu propi cos) és pell, és tela, és cera, és pintura, és porus, és antic o és recent. Encara que es deixi de mirar.

Manuel Allué**Biòxids**

L'oxidació és un procés natural en el qual l'entorn interactua amb la matèria. Químicament, es hi ha una transferència d'electrons entre dues substàncies i es produeix oxidació en aquella que cedeix els electrons i reducció en la que en guanya. Fa uns 3.000 milions d'anys van aparèixer a les aigües costaneres de la Terra els cianobacteris, un planeta que aleshores estava mancat d'oxigen. Aquests organismes, avantpassats dels cloroplasts, han estat els principals organismes generadors d'oxigen mitjançant la fotosíntesi.

Durant centenars de milions d'anys tot l'oxigen que produïen era depredat pels minerals, perquè les roques de la superfície terrestre eren molt riques en ferro àvid d'oxigen. Però quan la producció d'oxigen dels cianobacteris va superar la pèrdua que es produïa per l'oxidació de la matèria orgànica i dels minerals, l'atmosfera va començar a augmentar el contingut en aquest element i ràpidament va assolir un contingut similar al que avui en dia hi ha a l'aire que respirem. Tot i que d'altres elements produeixen l'oxidació, l'oxigen és un element que sempre està disposat a guanyar electrons, és a dir, té una gran capacitat d'oxidació i per aquest motiu dona nom a aquest procés.

Quan es produeix l'oxidació s'allibera energia i per això és essencial per als éssers vius. La majoria d'organismes obtenen la seva energia amb l'oxidació d'altres substàncies durant la respiració i el metabolisme. D'aquesta manera, utilitzant aquesta energia, els

éssers vius ordenen la seva matèria i lluiten amb obstinació contra l'augment de l'entropia. Inexorablement la matèria tendeix al desordre i l'oxidació-reducció restableix els desequilibris generats per l'activitat biològica. Però aquest conflicte termodinàmic de la matèria és capaç de generar estètiques efímeres i Jaume Vilalta, perdut en els eons del temps, té la gosadia de capturar aquests bells instants de desequilibri.

Carles Lorenzo Merino

aula
d'art
Universitat
Rovira i Virgili

Universitat Rovira i Virgili
Rectorat
carrer de l'Escorxador s/n. Tarragona

15nys URV

Jaume Vilalta

**Biòxids:
metàfores de vida**
exposició

Inauguració 15 de novembre, a les 19 h
Del 15 de novembre al 14 de desembre de 2007
de dilluns a divendres de 16 a 20 h

